

KÍSÉRLETEK PRÓZAVERSÉRT

LÉLEKFÖRDŐ

Most dörög az ég, régebben bongó hordókat gurigáztak odafönn, a zengés hangszeréből pedig lángnyelv-karcsúságú istennyilák ostora hasított repedést a szilvakék églepedőn olyannyira, hogy most mély-szúrós kerti fűbe, vagy szerelemtől illatverejtékes párnákba fúrjuk szegény-fehéres fejünket, hogy ne is hallanánk az égi muzsikát

A félelem ideje ez is éppúgy, mint ama más, múlt idő

Alumíniumfényű templomtorony körül kerengtek folyton-folyvást ezek a villám-manillák, láthattam jól a mennyei fénytől megvilágított bádogpikelyeket, s az úr hajlékától elrugaszkodó, elektromos delejtől kergült-bolydult madarakat is

Ó, istenem — gondoltam akkor én mindjárt —, ez a lezúduló zápor megmossa maradék nélkül, megmosdatja kellő alaposággal a házak tetjét, a kerteket, az utcákat-utakat, elfolyó patakjai poklok felé sodorják az anyagi világ hulladékját-szemétjét, de — gondoltam elszoruló szívvel — megfürdetheti-é az égi harmat a lelkeinket egyaránt

A te nemtudoménmilyen lelkedet, amelyen tüdőkavernák bozontos tenyészeteként ül meg a bűn, vagy az én veszendő lelkemet, amelyet imár a röntgenekrán sem tud átvilágítani

Bőlevű csatornák alá csüggeszkedve, patakfolyamok árjában ázalék-állatkák között nyársként pörögve, a világ valamennyi vize vízesés-terhének függönyétől roskadozva a te lelked és az én lelkem, úgy mondom, sivatagos kóróként, egykori s eljövendő bűnöktől perzselten-foltozottan, akár a talaj sója, ki- s föloldhatatlan

KÚT UTCA

A faluszél nem az utolsó házaknál kezdődött abban az őszi faluban, abban a késő ősziben

A falu széle egy egész utcából állt, egy meredek, a földekre fűgén szaladó utcából

A Kút utcából, ahol sértő volt madártorokból füttyöt hallani, sértő volt a vacsorafőzők kéményfüstje, inkább hótoll, hódunna illetet volna a kicsi hajlékok kalapjára

Oda is és a szárnyas fák sátrára ugyanígy

Nyomasztóbb légmör sokkalta természetesebb lett volna a félénkeskedő, idegenkedő szempárok ellenséges tűzésnek az erre tévedő idegenre, a süttogások S betűi, a félrebillentett tűrósvásznon-függönyök mögül kifelé kandikáló, legeslegöncélűbb élet kirakatán túl

E folytonosságot nem olvaszthatta szét semmiképpen a harangzene, mint ahogyan a szik-göröngyöt sem olvaszthatja széjjel egyetlen kis harmateső, vagy a locsolókígyók megbízhatatlan vízsugara sem

FAMENTES IDŐBEN

Az öregember kenyeret szokott sütni életében. Akkor, amikor elfogyott a lisztje, el az élesztője, elfogyott ő maga is. Összeégett, akár valami kemencében felejtett kifli, az öregember, meg is görbedt éppen úgy, amíg élt

Famentes időben élt

Az öregember meg volt győződve arról, amíg élt, hitte nagy bizonyossággal, hogy a falvakban csak szegények élnek, a kisvárosokban már jobb módúak, a nagyvárosok pedig, ó, a nagyvárosok, azok hemzsegnak a dúsgazdag emberektől

A világot sem szerette ezért, amíg élt

Nem szerette azért, mert úgy tudta, a sors őt magát rossz helyre plántálta, a kisváros sajtóságos talajába, holott — szegény lévén — faluhely felelt volna meg neki

Úgy lenne igazságos

Ezért is volt boldogtalan világéletében a szegény öregember, s amikor már nem bírta elviselni ezt a példátlan hamisságot, a huncut életet, föl-szegte magát valamilyen kenyérszegő késsel valamilyen podvás kamra padlóján

Mindezt tette — még mindig famentes időben

PÓKER

»Vagyunk mi hárman nagy-nagy barátok egy teadélutánon. Vagyunk mi estefelé, vagyunk mi hárman most, s éjfélre járván, kitalálunk egy ördögös, mindeddig még ösmeretlen, gonoszka társasjátékot

Mivel mindannyian harmincévesek vagyunk most, ezért sorshúzással szeretnénk eldönteni, ki érdemel közülünk hosszú életet, s kinek kettőnek kell abbahagynia

Igy pókerozgatunk éji órán

A nyerő majd átveszi a két másik kettő harminc-harminc évét, átveszi, hozzácsatolja a magáéhoz, tehát a még föltételezhető harminchoz

Könnyű most már megállapítani, hogy egyikünk elélhet bizony százhusz kerek esztendeig

Mi három barátok nagyon szeretjük egymást, ezért is szántuk rá magunkat ma éjjel erre a furcsa játékra: aki a kártyacsomagból a legmagasabb értékű lapot emeli, az közülünk ajándékba kap a másik kettőtől harminc-harminc esztendő, s így — könnyű számadás — élél majd pontosan százhusz évig

Azok ketten, akik hátralevő életüket elajándékozzák, lefekszenek itt a zenélő óra lába alá a vaságyra, s reggelre elpusztulnak békével

Lapot emelek én először a misztikus várakozás asztalánál, megnézem: a lehető legkisebb érték. Ne játsszunk tovább, mondanám, de ők ketten olvasnak a szememből, s eddig nem tapasztalt hévvel kapnak a kártya felé

Mi három barátok azért továbbra is nagyon szeretjük egymást közel, vagy távol egymástól, szobalevegőben, folytogató városi utcán föltelékemberek között, művirág műszirmát szorongatva, poháremelés kis távcsövén egymásra nézve át«